Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. liepos 14 d.*

„Valstybės pagalba — Pašto sektorius — Papildomų darbo užmokesčio ir socialinių išlaidų, susijusių su dalimi Deutsche Post darbuotojų, finansavimas teikiant subsidijas ir naudojant pajamas, kurios gautos kaip atlygis už paslaugas taikant teisės aktuose nustatytus tarifus — Sprendimas, kuriuo pagalba pripažįstama nesuderinama su vidaus rinka — Sąvoka „pranašumas“ — Sprendimas Combus — Ekonominio ir atrankinio pranašumo egzistavimo įrodymas — Nebuvimas“

Byloje T-143/12

Vokietijos Federacinė Respublika, iš pradžių atstovaujama T. Henze ir K. Petersen, vėliau T. Henze ir K. Stranz, padedamų advokato U. Soltész,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą D. Grespan, T. Maxian Rusche ir R. Sauer,

atsakovę,

dėl pagal SESV 263 straipsnį pateikto prašymo panaikinti 2012 m. sausio 25 d. Komisijos sprendimo 2012/636/ES dėl priemonės C 36/07 (ex NN 25/07), kurią Vokietija suteikė Vokietijos pašto bendrovei *Deutsche Post AG* (OL L 289, 2012, p. 1), 1 ir 4–6 straipsnius

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas D. Gratsias, teisėjai M. Kancheva ir C. Wetter (pranešėjas),

posėdžio sekretorė S. Bukšek Tomac, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. gruodžio 10 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: vokiečių.

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 Vokietijos Federacinė Respublika, ieškovė šioje byloje, 1950 m. įsigijo pašto įstaigą *Deutsche Bundespost*, kuri turėjo „specialaus valstybės turto“ statusą, todėl pagal Vokietijos administracinę teisę neturėjo teisinio subjektiškumo, tačiau galėjo turėti savo biudžetą ir neprivalėjo neatsakyti už bendras valstybės skolas. Pagal 1953 m. liepos 24 d. *Gesetz über die Verwaltung der Deutschen Bundespost* (Įstatymas dėl Vokietijos federalinio pašto organizavimo) (*BGBl*. 1953 I, p. 676) 15 straipsnį iš principo buvo draudžiama iš valstybės biudžeto teikti subsidijas *Deutsche Bundespost*.

2 Paskui, vadovaujantis 1969 m. rugpjūčio 19 d. *Haushaltsgrundsätzegesetz* (Pagrindinis biudžeto įstatymas) (*BGBl*. 1969 I, p. 1273), buvo patvirtintas nuosavas *Deutsche Bundespost* biudžetas ir atskira jos atskaitomybė.

3 1989 m. Vokietijos Federacinė Respublika įvykdė pirmą svarbią *Deutsche Bundespost* reformą. Ši reforma buvo įgyvendinta dviem įstatymais: 1989 m. birželio 8 d. *Gesetz über die Unternehmensverfassung der Deutschen Bundespost* (Įstatymas dėl Vokietijos federalinio pašto įmonės valdymo) (*BGBl*. 1989 I, p. 1026) ir 1989 m. liepos 3 d. *Gesetz über das Postwesen* (Įstatymas dėl pašto sistemos) (*BGBl*. 1989 I, p. 1450). Per šią reformą *Deutsche Bundespost* nebuvo suteiktas teisinis subjektiškumas, tačiau specialus valstybės turtas, kurį ji sudarė, buvo padalytas į tris atskirus subjektus, kurie ją pakeitė ir kurie taip pat turėjo specialaus valstybės turto statusą, t. y. visų pirma jie nebuvo juridiniai asmenys, nors ir vadinami „valstybės įmonėmis“. Šie subjektai tai: *Postdienst* (pašto paslaugos), *Postbank* (banko paslaugos) ir *Telekom* (telekomunikacijų paslaugos).

4 Nors pagal Įstatymo dėl Vokietijos federalinio pašto įmonės valdymo 37 straipsnio 2 ir 3 dalis šie trys subjektai su atskiromis savo paslaugomis susijusias visas išlaidas turėjo finansuoti iš savo pačių pajamų, vis dėlto kryžminis finansavimas tarp jų buvo leidžiamas tokiu mastu, kokiu jos patyrė nuostolių teikdamos universaliąsias paslaugas. Be to, pagal Įstatymo dėl Vokietijos federalinio pašto įmonės valdymo 54 straipsnio 2 dalį *Postdienst*, *Postbank* ir *Telekom* privalėjo finansuoti visas į pensiją išėjusių pareigūnų, anksčiau dirbusių *Deutsche Bundespost*, pensijas ir atlygintinas išlaidas, susijusias su jų sveikata. Ši našta tiems trims subjektams buvo paskirstyta atsižvelgiant į kiekvieno pareigūno, išėjusio į pensiją, ankstesnės veiklos pobūdį. Kiek tai susiję su vis dar pareigas einančiais pareigūnais, ši nuostata jiems suteikė teises federacinės valstybės atžvilgiu, nepakenkiant valstybės galimybei reikalauti, kad *Postdienst*, *Postbank* ir *Telekom* sumokėtų visas su šiomis teisėmis susijusias sumas.

5 1994 m. liepos 7 d. Europos Bendrijų Komisija gavo *UPS Europe NV/SA* (toliau – UPS) skundą, kuriame ši teigė, kad Vokietijos Federacinė Respublika suteikė neteisėtą pagalbą *Postdienst*.

6 1994 m. buvo įvykdyta antra svarbi Vokietijos pašto sistemos reforma: iš pradžių 1994 m. sausio 12 d. pagal *Verordnung zur Regelung der Pflichtleistungen der Deutschen Bundespost Postdienst* (Nutarimas dėl Vokietijos federalinio pašto veiklos, susijusios su paštu, privalomų paslaugų) (*BGBl*. 1994 I, p. 86, toliau – Nutarimas dėl privalomų paslaugų), paskui pagal du 1994 m. rugsėjo 14 d. priimtus įstatymus: *Gesetz zum Personalrecht der Beschäftigten der früheren Deutschen Bundespost* (Įstatymas dėl buvusio Vokietijos federalinio pašto darbuotojų teisių) (*BGBl*. 1994 I, p. 2325, toliau – Įstatymas dėl pašto darbuotojų statuso) ir *Gesetz zur Umwandlung von Unternehmen der Deutschen Bundespost in die Rechtsform der Aktiengesellschaft* (Įstatymas dėl Vokietijos federalinio pašto įmonės transformavimo į akcinę bendrovę) (*BGBl*. 1994 I, p. 2325).

7 Nutarimu dėl privalomų paslaugų *Postdienst*, kaip universalių paslaugų teikėjai, buvo pavesta užduotis suderintais tarifais pristatyti laiškus ir siuntinius, neviršijančius 20 kg, ir teikti atitinkamas paslaugas visoje Vokietijos teritorijoje. Ši pareiga nepasikeitė, kai pagal Įstatymą dėl Vokietijos federalinio pašto įmonės transformavimo į akcinę bendrovę nuo 1995 m. sausio 1 d. *Postdienst* tapo *Deutsche Post AG*, o *Postbank* ir *Telekom* taip pat įgijo akcinių bendrovių teisinę formą.

8 Įstatymo dėl pašto darbuotojų statuso 1 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad *Deutsche Post* perima visas federacinės valstybės, kaip darbdavės, teises ir pareigas. Laikantis šio principo to įstatymo 2 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad pareigūnus, kurie buvo įdarbinti *Postdienst*, turi perimti *Deutsche Post*, kuri turi išlaikyti jų teisinį statusą ir suteikti su tuo susijusias pinigines teises (Įstatymo dėl pašto darbuotojų statuso 2 straipsnio 3 dalis). Kiek tai susiję su pareigūnų pensijomis ir į pensiją išėjusių pareigūnų sveikatos priežiūros išlaidų atlyginimu, to paties įstatymo 15 straipsniu buvo sukurtas pensijų fondas, skirtas *Deutsche Post* pareigūnams. Kalbant apie *Deutsche Bundespost*, o paskui kiekvieno iš ją pakeitusių trijų subjektų, kaip specialaus valstybės turto, prisiimtus įsipareigojimus, pažymėtina, kad Įstatymo dėl Vokietijos federalinio pašto įmonės transformavimo į akcinę bendrovę 2 straipsnio 2 dalimi visi jie buvo priskirti *Telekom*. Toje pačioje nuostatoje kaip atlygis numatyta *Telekom* galimybė pareikšti atgręžtinį ieškinį *Postdienst* ir *Postbank*. Vis dėlto to įstatymo 7 straipsnyje, nukrypstant nuo minėtos 2 straipsnio 2 dalies, nenumatytos *Telekom* teisės pareikšti tokį ieškinį dėl skolų, atitinkančių nuostolius, *Postdienst* patirtus iki 1994 m. gruodžio 31 d. Šis skolų panaikinimas lėmė tokios pačios vertės turto perdavimą *Deutsche Post*.

9 Įstatyme dėl Vokietijos federalinio pašto įmonės transformavimo į akcinę bendrovę taip pat buvo numatyta, kad federacinė valstybė suteikia garantiją visiems iki 1995 m. prisiimtiems ir vėliau *Postdienst* ar vienam iš dviejų kitų 1989 m. sukurtų subjektų perduotiems *Deutsche Bundespost* įsipareigojimams. Kita vertus, federacinė valstybė nebuvo nuo 1995 m. sausio 1 d. *Deutsche Post* išleistų vertybinių popierių administratorė.

10 Įstatyme dėl pašto darbuotojų statuso taip pat buvo nustatyta, kaip paskirstoma našta federacinei valstybei ir *Deutsche Post*, kiek tai susiję su sumomis, kurios kasmet turi būti pervedamos į pensijų fondą, sukurtą pagal minėto įstatymo 15 straipsnį. Taigi to įstatymo 16 straipsnyje numatyta, kad už laikotarpį nuo 1995 m. sausio 1 d. iki 1999 m. gruodžio 31 d. *Deutsche Post* kasmet turi pervesti fiksuotą 2 045 mln. EUR sumą. Nuo 2000 m. sausio 1 d. ši fiksuota metinė suma buvo pakeista suma, atitinkančia *Deutsche Post* įdarbintų pareigūnų 33 % darbo užmokesčio. Ir vienu, ir kitu atveju pagal šį 16 straipsnį likusią pensijų dalį turi padengti federacinė valstybė (nuo 1995 m. sausio 1 d.).

11 Nutarimas dėl privalomų paslaugų buvo papildytas 1997 m. gruodžio 22 d. *Postgesetz* (Pašto įstatymas) (*BGBl*. 1997 I, p. 3294), visų pirma pratęsiant *Deutsche Post* tenkančią užduotį teikti universaliąją paslaugą. Pašto įstatymo 11 straipsnyje universalioji paslauga apibrėžta kaip apimanti, be kita ko, laiškų, mažiau kaip 20 kg sveriančių siuntinių, knygų, katalogų, laikraščių ir žurnalų, sveriančių ne daugiau kaip 200 g, pristatymą; minėto įstatymo 52 straipsniu *Deutsche Post* įgaliojimai teikti universaliąją paslaugą buvo pratęsti iki 2007 m. gruodžio 31 d., t. y. iki išimtinės licencijos, kurią ši turėjo pašto paslaugoms teikti, galiojimo pabaigos. Nuo 1998 m. sausio 1 d., kai įsigaliojo Pašto įstatymas, iki išimtinės licencijos galiojimo pabaigos svorio ribos laiškams ir katalogams palaipsniui buvo mažinamos, kol galiausiai pasiekė 50 g.

12 1997 m. taip pat yra pereinamieji *Deutsche Post* personalo valdymo metai, nes iki tos datos įdarbinti sutartininkai ne tik pateko į privalomą socialinės apsaugos sistemą, bet ir turėjo galimybę įsigyti papildomą pensijos draudimą, dėl kurio galėjo gauti panašią pensiją kaip išėję į pensiją *Deutsche Post* pareigūnai. Iki 1997 m. papildomą sutartininkų pensiją finansavo *Deutsche Post* įnešdama dirbančio sutartininko 5–10 % bruto darbo užmokesčio dydžio įnašą. Tada *Deutsche Post*, viena vertus, sukaupė atsargų, skirtų latentiniams įsipareigojimams, susijusiems su įmokomis, kurios turi būti perverstos į *Deutsche Bundespost* pensijų kasą, padengti, ir, kita vertus, suteikė naujai įdarbintiems sutartininkams papildomą mažesnį pensijų draudimą, kurį ji finansavo įnešdama dirbančio sutartininko 0–5 % bruto darbo užmokesčio dydžio įnašą.

13 UPS pateikus skundą, Komisija nusprendė 1999 m. rugpjūčio 17 d. pradėti formalią tyrimo procedūrą Vokietijos Federacinės Respublikos atžvilgiu dėl tam tikros pagalbos, kuri buvo suteikta *Postdienst*, o paskui *Deutsche Post* (toliau – 1999 m. sprendimas pradėti procedūrą). Tarp šių priemonių buvo, pirma, valstybės garantijos, pagal kurias Vokietijos Federacinė Respublika laidavo už *Deutsche Bundespost* skolas, susidariusias prieš ją padalijant į tris akcines bendroves, antra, *Postdienst* ir *Deutsche Post* darbuotojų pensijų finansavimas valstybės lėšomis (toliau – pensijų finansavimas valstybės lėšomis) ir, trečia, galima valstybės finansinė pagalba *Deutsche Post*. 1999 m. rugsėjo 16 d. raštu Vokietijos Federacinė Respublika pateikė savo pastabas ir prašomą informaciją. 1999 m. sprendimas pradėti procedūrą 1999 m. spalio 23 d. buvo paskelbtas *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*.

14 Paskelbus 1999 m. sprendimą pradėti procedūrą, savo pastabas pateikė keturiolika suinteresuotųjų šalių; šias pastabas 1999 m. gruodžio 15 d. Komisija perdavė Vokietijos Federacinei Respublikai. Ši į jas atsakė 2000 m. vasario 1 d. rašte.

15 2002 m. birželio 19 d. Sprendime 2002/753/EB dėl priemonių, kurių Vokietijos Federacinė Respublika ėmėsi *Deutsche Post AG* atžvilgiu (OL L 247, 2002, p. 27), Komisija padarė išvadą, kad ši valstybė narė suteikė *Deutsche Post* su bendrąja rinka nesuderinamą 572 mln. EUR pagalbą, dėl kurios ši galėjo padengti nuostolius, patirtus dėl nuolaidų politikos, susijusios su siuntinių pristatymo nuo durų iki durų paslaugomis, kurios buvo atviros konkurencijai.

16 Dėl Sprendimo 2002/753 Vokietijos valdžios institucijos turėjo susigrąžinti iš *Deutsche Post* 572 mln. EUR sumą. 2002 m. rugsėjo 4 d. *Deutsche Post* pateikė Bendrajam Teismui ieškinį dėl minėto sprendimo panaikinimo (byla T-266/02).

17 Nuo 2003 m. sausio 1 d. iki 2007 m. gruodžio 31 d. Pašto įstatymu įsteigta *Bundesnetzagentur* (Federalinė tinklų agentūra, Vokietija) nustatė paslaugų, atitinkančių tas, kurioms taikomi teisės aktuose įtvirtinti pašto tarifai, krepšelio kainų viršutines ribas.

18 2004 m. gegužės 13 d. UPS pateikė naują skundą Komisijai teigdama, kad, pirma, Sprendime 2002/753 ši išnagrinėjo ne visas priemones, išvardytas 1994 m. liepos 7 d. pateiktame skunde, ir kad, antra, neteisėta pagalba buvo suteikta po to, kai buvo priimtas tas sprendimas.

19 2004 m. liepos 16 d. *TNT Post AG & Co. KG* taip pat pateikė skundą Komisijai tvirtindama, kad *Deutsche Post* taikė labai mažas kainas *Postbank* skirtoms paslaugoms, nes pastaroji už suteiktas paslaugas patyrė tik kintamas išlaidas.

20 2004 m. lapkričio mėn. ir 2005 m. balandžio mėn. Komisija dėl 2004 m. gegužės 13 d. UPS skundo ir dėl 2004 m. liepos 16 d. *TNT Post* skundo išsiuntė Vokietijos Federacinei Respublikai prašymus suteikti informaciją, į juos ši atsakė 2004 m. gruodžio mėn. ir 2005 m. birželio mėn.

21 2007 m. rugsėjo 12 d. raštu Komisija informavo Vokietijos Federacinę Respubliką apie savo sprendimą pradėti EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą, kiek tai susiję su valstybės pagalba, kurią Vokietijos valdžios institucijos suteikė *Deutsche Post* (pagalba C 36/07 (ex NN 25/07)) (toliau – 2007 m. sprendimas). 2007 m. sprendime, kuris originalo kalba paskelbtas 2007 m. spalio 19 d. Oficialiajame leidinyje (OL C 245, 2007, p. 21), Komisija priminė procedūras, kurios pagal EB 87 straipsnį nuo 1994 m. buvo pradėtos pašto sektoriuje prieš Vokietijos Federacinę Respubliką, ir nurodydama būtinybę atlikti bendrą tyrimą dėl visų konkurencijos iškraipymų, kuriuos lėmė *Deutsche Post* suteiktos valstybės lėšos, pažymėjo, kad 1999 m. sprendimu pradėta procedūra bus papildyta, kad būtų įtraukta neseniai gauta informacija ir priimta galutinė pozicija dėl šių lėšų atitikties EB sutarčiai.

22 2007 m. lapkričio 22 d. pateiktu ieškiniu *Deutsche Post* paprašė Bendrojo Teismo panaikinti 2007 m. sprendimą (byla T-421/07).

23 2008 m. liepos 1 d. Sprendimu *Deutsche Post / Komisija* (T-266/02, EU:T:2008:235) Bendrasis Teismas panaikino Sprendimą 2002/753 motyvuodamas tuo, kad Komisija neįrodė, jog *Deutsche Post* buvo suteiktas pranašumas, be kita ko, dėl to, jog išsamiai išnagrinėjo ne visus valstybės išteklių pervedimus *Deutsche Post* naudai ir ne visas išlaidas, susijusias su viešosios paslaugos teikimu, kurias ji turėjo patirti, siekdama nustatyti, ar nagrinėjami pervedimai buvo per didelė ar per maža kompensacija jos naudai arba nenaudai. Pagal šį sprendimą, dėl kurio Komisija pateikė apeliacinį skundą, Vokietijos Federacinė Respublika grąžino *Deutsche Post* 572 mln. EUR sumą su palūkanomis.

24 Po to, kai su Vokietijos Federacine Respublika buvo pasikeista daugeliu raštų dėl 2007 m. sprendimo pagrįstumo, 2008 m. spalio 30 d. Komisija įpareigojo šią valstybę narę pateikti visus reikiamus apskaitos duomenis už visą laikotarpį nuo 1990 m. iki 2007 m. Šį nurodymą (toliau – 2008 m. nurodymas) prašė panaikinti tiek Vokietijos Federacinė Respublika (byla T-571/08), tiek *Deutsche Post* (byla T-570/08). Laukdama Bendrojo Teismo sprendimo Vokietijos Federacinė Respublika įvykdė 2008 m. nurodymą, reikiamus apskaitos duomenis pateikdama iš pradžių 2008 m. gruodžio mėn., o paskui 2009 m. kovo mėn.

25 2010 m. liepos 14 d. nutartimis *Deutsche Post / Komisija* (T-570/08, nepaskelbta Rink., EU:T:2010:311) ir *Vokietija / Komisija* (T-571/08, nepaskelbta Rink., EU:T:2010:312) Bendrasis Teismas atmetė ieškinius dėl 2008 m. nurodymo kaip nepriimtinus. Šias nutartis Teisingumo Teismui apskundė ir Vokietijos Federacinė Respublika (byla C-465/10 P), ir *Deutsche Post* (byla C-463/10 P).

26 2010 m. rugsėjo 2 d. Sprendimu *Komisija / Deutsche Post* (C-399/08 P, EU:C:2010:481) Teisingumo Teismas atmetė apeliacinį skundą, pateiktą dėl 2008 m. liepos 1 d. Sprendimo *Deutsche Post / Komisija* (T-266/02, EU:T:2008:235).

27 2011 m. gegužės 10 d. raštu Komisija pranešė Vokietijos Federacinei Respublikai apie savo sprendimą dar kartą „išplėsti“ 1999 m. pradėtą procedūrą (toliau – 2011 m. sprendimas), kad būtų išsamiai išnagrinėtas pensijų finansavimas valstybės lėšomis, kuris *Deutsche Post* buvo suteiktas nuo 1995 m. 2011 m. liepos 22 d. *Deutsche Post* paprašė Bendrojo Teismo panaikinti 2011 m. sprendimą (byla T-388/11).

28 2011 m. spalio 13 d. Sprendimu *Deutsche Post ir Vokietija / Komisija* (C-463/10 P ir C-465/10 P, EU:C:2011:656) Teisingumo Teismas panaikino 2010 m. liepos 14 d. nutartis *Deutsche Post / Komisija* (T-570/08, nepaskelbta Rink., EU:T:2010:311) ir *Vokietija / Komisija* (T-571/08, nepaskelbta Rink., EU:T:2010:312) motyvuodamas tuo, kad *Deutsche Post* buvo tiesiogiai ir konkrečiai susijusi su 2008 m. nurodymu, ir grąžino bylas Bendrajam Teismui (bylos T-570/08 RENV ir T-571/08 RENV).

29 Remdamasi 2011 m. sprendimu Komisija 2011 m. lapkričio 18 d. paprašė Vokietijos Federacinės Respublikos informacijos apie pensijų finansavimą valstybės lėšomis laikotarpiu po 2007 m.; ši informacija jai buvo pateikta.

30 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendime *Deutsche Post / Komisija* (T-421/07, EU:T:2011:720) Bendrasis Teismas laikėsi nuomonės, kad *Deutsche Post* pateiktas ieškinys dėl 2007 m. sprendimo yra nepriimtinas, motyvuodamas, kad tuo sprendimu nebuvo pakeista *Deutsche Post* teisinė padėtis, taigi tai nėra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį.

31 2012 m. sausio 25 d. Sprendime 2012/636/ES dėl priemonės C 36/07 (ex NN 25/07), kurią Vokietija suteikė Vokietijos pašto bendrovei *Deutsche Post AG* (OL L 289, 2012, p. 1; toliau – ginčijamas sprendimas), Komisija, be kita ko, konstatavo, kad pensijų finansavimas valstybės lėšomis yra neteisėta valstybės pagalba, kuri nesuderinama su vidaus rinka. Tačiau ji manė, kad tam tikri valstybės lėšų pervedimai *Deutsche Post* buvo valstybės pagalba, kuri suderinama su vidaus rinka, ir kad valstybės garantijos, pagal kurias Vokietijos Federacinė Respublika laidavo už *Deutsche Bundespost* skolas, susidariusias prieš ją padalijant į tris akcines bendroves, turi būti laikomos esama pagalba.

32 Apie ginčijamą sprendimą kitą dieną buvo pranešta Vokietijos Federacinei Respublikai.

33 2012 m. balandžio 4 d. Vokietijos Federacinė Respublika Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė raštą, kuriuo informavo Bendrąjį Teismą apie tai, kad ji atsisako savo ieškinio byloje T-571/08 RENV; ši byla buvo išbraukta iš Bendrojo Teismo registro (2012 m. gegužės 10 d. Nutartis *Vokietija / Komisija*, T-571/08 RENV, nepaskelbta Rink., EU:T:2012:228).

34 2013 m. spalio 24 d. Sprendimu *Deutsche Post / Komisija* (C-77/12 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:695) Teisingumo Teismas panaikino 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimą *Deutsche Post / Komisija* (T-421/07, EU:T:2011:720) nurodydamas, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai nusprendė, jog 2007 m. sprendimas nėra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį. Jis taip pat grąžino bylą Bendrajam Teismui, kad šis išspręstų aptariamą ginčą.

35 2013 m. lapkričio 12 d. Sprendimu *Deutsche Post / Komisija* (T-570/08 RENV, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:589) Bendrasis Teismas atmetė *Deutsche Post* ieškinį dėl 2008 m. nurodymo. Šiame sprendime padaryta materialinė klaida buvo ištaisyta (2013 m. lapkričio 15 d. Nutartis *Deutsche Post / Komisija*, T-570/08 RENV, nepaskelbta Rink., EU:T:2013:606).

36 Galiausiai 2015 m. rugsėjo 18 d. Sprendimu *Deutsche Post / Komisija* (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654) Bendrasis Teismas panaikino 2007 m. sprendimą motyvuodamas tuo, kad jis buvo priimtas pažeidžiant 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 659/1999, nustatantį išsamias [SESV 108] straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, 1999, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 339), ir teisinio saugumo principą, nes juo buvo atnaujinta visiškai užbaigta formali tyrimo procedūra tam, kad neatšaukiant sprendimo užbaigti procedūrą būtų priimtas naujas sprendimas.

Procesas ir šalių reikalavimai

37 2012 m. kovo 30 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktu pareiškimu Vokietijos Federacinė Respublika pareiškė šį ieškinį.

38 2012 m. birželio 13 d. Komisija pateikė atsiliepimą į ieškinį.

39 2012 m. liepos 27 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktu dokumentu UPS ir *United Parcel Service Deutschland Inc. & Co. OHG* paprašė leisti įstoti į šią bylą palaikyti Komisijos reikalavimų.

40 2012 m. rugpjūčio 24 d. Vokietijos Federacinė Respublika pateikė prašymą pripažinti ieškinį ir atsiliepimą į ieškinį konfidencialiais UPS ir *United Parcel Service Deutschland* atžvilgiu ir tuo tikslu pateikė nekonfidencialias šių procesinių dokumentų versijas.

41 2012 m. rugsėjo 11 d. Bendrojo Teismo šeštosios kolegijos pirmininko nutartimi buvo atmestas UPS ir *United Parcel Service Deutschland* prašymas leisti įstoti į bylą, kartu *ipso jure* išsprendžiant klausimą, susijusį su ieškinio ir atsiliepimo į ieškinį konfidencialumu.

42 2012 m. rugsėjo 24 d. Vokietijos Federacinė Respublika Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė dubliką. Triplikas šiai kanceliarijai buvo pateiktas 2012 m. gruodžio 13 d.

43 Vėliau ši byla perduota naujam teisėjui pranešėjui, posėdžiaujančiam toje pačioje kolegijoje.

44 Iš dalies atnaujinus Bendrojo Teismo sudėtį, teisėjas pranešėjas paskirtas į aštuntąją kolegiją; dėl to ši byla perskirta šiai kolegijai.

45 Taikydamas proceso organizavimo priemones Bendrasis Teismas, remdamasis savo 1991 m. gegužės 2 d. Procedūros reglamento 64 straipsniu, pateikė šalims klausimus; šalys į juos atsakė per nustatytą terminą. Bendrasis Teismas tinkamo teisingumo vykdymo sumetimais ir siekdamas optimalaus bylų T-421/07 RENV, T-388/11 ir T-152/12, kuriose *Deutsche Post* ir Komisija yra priešingos šalys, ir šios bylos nagrinėjimo, be kita ko, norėjo sužinoti šalių nuomonę apie tai, kokie gali ar turi būti šių bylų nagrinėjimo tvarkos prioritetai, ir apie galimybę sustabdyti vienos ar kelių bylų nagrinėjimą, kol bus priimti sprendimai likusiose bylose.

46 Šalims pateikus pastabas, 2014 m. rugsėjo 15 d. Bendrojo Teismo pirmosios kolegijos pirmininko (byloje T-388/11, *Deutsche Post / Komisija*) ir Bendrojo Teismo aštuntosios kolegijos pirmininko (šioje byloje ir byloje T-152/12, *Deutsche Post / Komisija*) nutartimis šios trys bylos buvo sustabdytos, kol bus priimtas sprendimas, kuriuo bus užbaigta byla T-421/07 RENV; tas sprendimas, kaip nurodyta šio sprendimo 36 punkte, buvo priimtas 2015 m. rugsėjo 18 d.

47 Taikant proceso organizavimo priemones pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 89 straipsnį šalių buvo paprašyta Bendrajam Teismui nurodyti padarinius, kurių, jų manymu, kyla iš 2015 m. rugsėjo 18 d. Sprendimo *Deutsche Post / Komisija* (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654) nagrinėjant šią bylą. Atitinkamai 2015 m. lapkričio 3 ir 30 d. Vokietijos Federacinė Respublika ir Komisija pateikė Bendrojo Teismo kanceliarijai savo pastabas.

48 2015 m. gruodžio 1 d. Bendrasis Teismas paragino šalis pateikti galimas savo pastabas dėl iš dalies uždaro posėdžio surengimo, nes tam tikri duomenys, kurie jame gali būti nagrinėjami, sutapo su tais, kuriuos pagrindinės šalys nurodė bylose T-388/11, *Deutsche Post / Komisija*, ir T-152/12, *Deutsche Post / Komisija*, ir kuriuos *Deutsche Post* prašė pripažinti konfidencialiais į tas dvi bylas įstojusių šalių atžvilgiu.

49 2015 m. gruodžio 4 d. Komisija Bendrojo Teismo kanceliarijai nurodė neturinti pastabų, o Vokietijos Federacinė Respublika tą pačią dieną Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė savo pastabas teigdama, kad neprieštarauja, jog būtų surengtas uždaras posėdis, tačiau pasiliko teisę pateikti naujus reikalavimus, jei posėdyje būtų paminėti į viešą ginčijamo sprendimo versiją neįtraukti duomenys.

50 2015 m. gruodžio 10 d. posėdyje, kuris buvo iš dalies uždaras, buvo išklausytos šalių kalbos ir atsakymai į Bendrojo Teismo užduotus klausimus.

51 Vokietijos Federacinė Respublika Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamo sprendimo 1 ir 4–6 straipsnius,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

52 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepagrįstą,

— subsidiariai, jei kuri nors šeštojo pagrindo dalis ar kuris nors iš jį sudarančių argumentų būtų pripažintas pagrįstu arba jei septintasis pagrindas būtų pripažintas pagrįstu, tik iš dalies panaikinti ginčijamą sprendimą, atsižvelgiant į šių pagrindų, dalių ir argumentų pagrįstumą,

— priteisti iš Vokietijos Federacinės Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

53 Savo ieškinį Vokietijos Federacinė Respublika formaliai grindžia dešimčia pagrindų.

54 Pirmasis pagrindas siejamas su SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu ir grindžiamas teiginiu, kad pensijų finansavimas valstybės lėšomis nebuvo naudingas *Deutsche Post*; antrasis pagrindas siejamas su tuo, kad ši nuostata buvo pažeista, nes pensijų finansavimas valstybės lėšomis nekompensavo *Deutsche Post* išlaidų; trečiasis pagrindas susijęs su, pirma, SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu ir subsidiariai su SESV 107 straipsnio 3 dalies pažeidimu, turint omenyje atsižvelgimą į pajamas, kurias *Deutsche Post* gavo dėl teisės aktuose nustatytų pašto tarifų; ketvirtasis pagrindas siejamas su SESV 107 ir 108 straipsnių ir Reglamento Nr. 659/1999 pažeidimu, taip pat su piktnaudžiavimu įgaliojimais ir procedūra, nes buvo atimtos taikant minėtus reguliuojamus tarifus *Deutsche Post* gautos pajamos; penktasis pagrindas taip pat susijęs su SESV 107 ir 108 straipsnių ir Reglamento Nr. 659/1999 pažeidimu ir piktnaudžiavimu įgaliojimais ir procedūra, nes buvo taikomos kryžminės subsidijos; šeštasis pagrindas siejamas su, pirma, SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu ir subsidiariai su SESV 107 straipsnio 3 dalies pažeidimu, nes, lyginant *Deutsche Post* ir konkuruojančių ūkio subjektų socialines išlaidas, buvo pateikti klaidingi skaičiavimai; septintasis pagrindas grindžiamas, pirma, SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu ir subsidiariai SESV 107 straipsnio 3 dalies pažeidimu dėl kvalifikavimo kaip su vidaus rinka nesuderinamos pagalbos laikotarpiu nuo 1995 m. iki 2002 m.; aštuntasis pagrindas susijęs su Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio b punkto i papunkčio pažeidimu dėl kvalifikavimo kaip naujos pagalbos; devintasis pagrindas susijęs tik su ginčijamo sprendimo 4 straipsnio 1 ir 4 dalimis, kurios, anot Vokietijos Federacinės Respublikos, pažeidžia Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio 5 dalį ir 14 straipsnio 1 dalį; galiausiai dešimtasis pagrindas siejamas su pernelyg ilga procedūros ir Komisijos neveikimo trukme; teigiama, kad taip buvo pažeistas ESS 6 straipsnis, Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnis, 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 6 straipsnis ir Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 1 dalis.

55 Vis dėlto, kiek grįsdama pirmąjį, antrąjį ir šeštąjį pagrindus Vokietijos Federacinė Respublika teigia, kad ginčijamas sprendimas nepakankamai motyvuotas, su šiuo klausimu susijusių argumentų nagrinėjimas bus atskirtas nuo esminių argumentų nagrinėjimo ir pateiktas vertinant atskirą ieškinio pagrindą (šiuo klausimu žr. 1998 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Komisija / Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 66 ir 67 punktus ir 2013 m. gruodžio 5 d. Sprendimo *Komisija / Edison*, C-446/11 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:798, 20 punktą).

56 Nesant motyvų dėl esminių formos reikalavimų pažeidimo, Bendrasis Teismas mano, kad iš pradžių reikia išnagrinėti su tuo susijusį pagrindą, o paskui nagrinėti pagrindus dėl teisės esmės.

Dėl ginčijamo sprendimo motyvavimo stokos

57 Vokietijos Federacinės Respublikos nuomone, ginčijamas sprendimas yra nepakankamai motyvuotas, pirma, kiek tai susiję su teiginiu, kad finansuojant pensijas valstybės lėšomis suteikiamas atrankinis pranašumas *Deutsche Post*, antra, kiek tai susiję su teiginiu, kad šis finansavimas atitinka išlaidas, kurios paprastai turi tekti įmonės biudžetui, trečia, kiek tai susiję su tuo, kad Komisija nepaaiškino, kodėl šiuo atveju netaikytina teismo praktika, suformuota 2004 m. kovo 16 d. Sprendime *Danske Busvognmænd / Komisija* (T-157/01, toliau – Sprendimas *Combus*, EU:T:2004:76), ir, ketvirta, kiek tai susiję su atsisakymu atsižvelgti į jos argumentus, pateiktus siekiant įrodyti Komisijos pasirinkto referencinio dydžio klaidingumą.

58 Komisija su šiais teiginiais nesutinka.

59 Šiuo klausimu primintina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką SESV 296 straipsniu reikalaujamas motyvavimas turi atitikti nagrinėjamo akto pobūdį ir pateikti aiškią ir vienareikšmę aktą priėmusios institucijos argumentaciją, kad suinteresuotieji asmenys galėtų suprasti, kuo pagrįsta priimta priemonė, o kompetentingas teismas – vykdyti kontrolę (žr. 2013 m. gruodžio 11 d. Sprendimo *Cisco Systems ir Messagenet / Komisija*, T-79/12, EU:T:2013:635, 108 punktą ir nurodytą teismo praktiką). Sprendimų, kuriuos Komisija turi priimti, kad būtų užtikrintas Sąjungos teisės valstybės pagalbos srityje taikymas,

motyvuose Komisija neprivalo išsakyti savo pozicijos dėl visų argumentų, kuriuos suinteresuotieji asmenys pateikia savo prašymui pagrįsti. Pakanka, kad ji išdėstytų tik esminę reikšmę sprendimui turinčias faktines aplinkybes ir teisinius argumentus (šiuo klausimu žr. 2008 m. liepos 1 d. Sprendimo *Chronopost ir La Poste / UFEX ir kt.*, C-341/06 P ir C-342/06 P, EU:C:2008:375, 96 punktą ir 2010 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Nyderlandai ir NOS / Komisija*, T-231/06 ir T-237/06, EU:T:2010:525, 141 ir 142 punktus ir nurodytą teismo praktiką).

60 Klausimas, ar akto motyvai atitinka SESV 296 straipsnio reikalavimus, turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant ne tik į jų formuluotę, bet ir kontekstą bei į visas nagrinėjamą sritį reglamentuojančias teisės normas (1998 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Komisija / Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 63 punktas, 2008 m. liepos 1 d. Sprendimo *Chronopost ir La Poste / UFEX ir kt.*, C-341/06 P ir C-342/06 P, EU:C:2008:375, 88 punktas ir 2013 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *Iliad ir kt. / Komisija*, T-325/10, EU:T:2013:472, 260 punktas). Taigi Komisija nepažeidžia jai tenkančios pareigos motyvuoti, jei savo sprendime nepateikia pozicijos dėl aplinkybių, kurios jai atrodo akivaizdžiai nesusijusios, nereikšmingos ar aiškiai antraeilės (1998 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Komisija / Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 64 punktas; 2008 m. liepos 1 d. Sprendimo *Chronopost ir La Poste / UFEX ir kt.*, C-341/06 P ir C-342/06 P, EU:C:2008:375, 89 punktas ir 2012 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Wam Industriale / Komisija*, T-303/10, nepaskelbtas Rink., EU:T:2012:505, 87 punktas).

61 Atsižvelgiant į šiuos principus reikia išnagrinėti, ar keturi ginčijamo sprendimo punktai, kurie, Vokietijos Federacinės Respublikos manymu, yra nepakankamai motyvuoti, iš tikrųjų stokoja motyvų.

62 Kiek tai susiję su teiginiu, kad finansuojant pensijas valstybės lėšomis suteikiamas atrankinis pranašumas *Deutsche Post*, iš ginčijamo sprendimo matyti, kad, pirma, atrankinį pranašumą sudaro tai, kad, anot Komisijos, „pensijų subsidija suteikta tik pensijų fondui siekiant sumažinti su valstybės tarnautojų pensijų išlaidomis susijusią *Deutsche Post* tenkančią naštą, todėl galiausiai iš jos naudą turi *Deutsche Post*“ (ginčijamo sprendimo 259 konstatuojamoji dalis), ir, antra, dėl paties pranašumo egzistavimo VIII.1.1 punkte „Finansinis pranašumas dėl 1995 m. pensijų reformos“ Komisija, siekdama atmesti Vokietijos Federacinės Respublikos argumentus, išdėstė priežastis, kodėl mano, kad nagrinėjamu atveju toks pranašumas nustatytas (ginčijamo sprendimo 260–274 konstatuojamosios dalys). Taigi šiuo aspektu ginčijamas sprendimas yra pakankamai motyvuotas.

63 Kiek tai susiję su argumentu, kad Komisija nemotyvavo teiginio, jog pensijų finansavimas valstybės lėšomis atitinka išlaidas, kurios paprastai turi tekti įmonės biudžetui, pažymėtina, kad Komisija čia padarė paprastą išvadą (dėl jos pagrįstumo nėra reikalo nuspręsti pareigos motyvuoti laikymosi nagrinėjimo etapu), pagal kurią toks darbdavio įnašas yra įprasto įmonės veikimo rinkos ekonomikos sąlygomis dalis. Šiuo klausimu ginčijamo sprendimo 263 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad „išlaidos, kurias įmonė patiria dėl finansavimo prievolių pagal darbo teisės taisykles arba su profsąjungomis sudarytas kolektyvines sutartis, taigi, pavyzdžiui, pensijų išlaidos, yra įprastos įmonės išlaidos, kurias ji turi finansuoti iš savo lėšų“, ir kad „šios išlaidos laikytinos įmonės ekonominės veiklos dalimi“. Reikia pridurti, kad Komisija rėmėsi, be kita ko, savo sprendimų praktika ir Bendrojo Teismo praktika (ginčijamo sprendimo 6 ir 7 išnašos). Taigi Komisija šiuo aspektu taip pat nepažeidė SESV 296 straipsnio.

64 Kiek tai susiję su argumentu, kad Komisija nepaaiškino, kodėl šiuo atveju netaikytinas 2004 m. kovo 16 d. Sprendimas *Combus* (T-157/01, EU:T:2004:76), šis argumentas nepagrįstas faktais, nes Komisija ginčijamame sprendime aiškiai išreiškė poziciją dėl šio Vokietijos Federacijos Respublikos argumentacijos aspekto. Ginčijamo sprendimo 260 konstatuojamojoje dalyje Komisija mini šį argumentą, o to sprendimo 262 konstatuojamojoje dalyje jį atmeta atsižvelgusi į visas aplinkybes. Be to, ginčijamo sprendimo 115 konstatuojamojoje dalyje pateikiama nuoroda į 2011 m. sprendimą, kuriame Komisija taip pat atmetė šią teismo praktiką kaip netaikytiną nagrinėjamu atveju. Taigi ginčijamas sprendimas šiuo aspektu yra pakankamai motyvuotas.

65 Galiausiai, kiek tai susiję su tariamai nepagrįstu atsisakymu atsižvelgti į Vokietijos Federacinės Respublikos argumentus, susijusius su referencinio įnašo dydžio nustatymu, reikia pažymėti, kad Komisija, pirma, aiškiai išdėstė motyvus, dėl kurių ji pasirinko bendrą įnašą, t. y. darbdavio įmokas ir darbuotojo įmokas, į pensijų ir nedarbingumo draudimo sistemą, taip pat darbdavio įnašą į ligų ir sveikatos priežiūros draudimo sistemą (ginčijamo sprendimo 301–306 konstatuojamosios dalys) ir, antra, išanalizavo ir tada atmetė atitinkamos valstybės narės pateiktus prieštaravimus (ginčijamo sprendimo 308–311 konstatuojamosios dalys). Be to, svarbu priminti, kad pagal šio sprendimo 59 punkte nurodytą teismo praktiką Komisija neprivalo išsakyti nuomonės dėl kiekvieno jai pateikto argumento. Šis ketvirtas ginčijamo sprendimo aspektas taip pat pakankamai motyvuotas.

66 Taigi negalima atmesti visų argumentų, susijusių su ginčijamo sprendimo motyvavimo stoka.

67 Svarbu kartu išnagrinėti ieškinio ketvirtąjį ir penktąjį pagrindus, kuriais Vokietijos Federacinė Respublika prašo Bendrojo Teismo nurodyti tikslią SESV 107 ir 108 straipsnių ir Reglamento Nr. 659/1999 apimtį, kiek tai susiję su Komisijos įgaliojimais nagrinėti, ar buvo suteikta valstybės pagalba.

Dėl ketvirtojo ir penktojo pagrindų, siejamų su SESV 107 ir 108 straipsnių ir Reglamento Nr. 659/1999 apimtimi, kiek tai susiję su Komisijos įgaliojimais nagrinėti, ar buvo suteikta valstybės pagalba, ir su piktnaudžiavimu įgaliojimais ir procedūra

68 Ketvirtuoju pagrindu Vokietijos Federacinė Respublika teigia, kad, turint omenyje susigrąžinimo tvarką, numatytą ginčijamo sprendimo 4 straipsnio 4 dalyje, Komisija neteisėtai atskaičiavo *Deutsche Post* pajamas, gautas dėl reguliuojamų tarifų; penktuoju pagrindu ji tvirtina, kad ir pirminės, ir antrinės teisės reikšmingos nuostatos draudžia nagrinėti, ar buvo suteiktos kryžminės subsidijos.

69 Komisija nesutinka su šiais teiginiais.

70 Iš pradžių reikia priminti, kad toks sprendimas, kaip ginčijamas, yra skirtas tik atitinkamai valstybei narei, šiuo atveju Vokietijos Federacinei Respublikai (šiuo klausimu žr. 1974 m. liepos 2 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, 173/73, EU:C:1974:71, 16 ir 18 punktus; 1998 m. birželio 25 d. Sprendimo *British Airways ir kt. / Komisija*, T-371/94 ir T-394/94, EU:T:1998:140, 92 punktą ir 2009 m. kovo 11 d. Sprendimo *TF1 / Komisija*, T-354/05, EU:T:2009:66, 31 punktą), kaip aiškiai matyti, be kita ko, iš ginčijamo sprendimo 7 straipsnio. Būtent ši valstybė narė turi prieš savo valią priimti teisiškai privalomas priemones, kad įvykdytų jai pagal Sąjungos teisę tenkančias pareigas (2014 m. sausio 21 d. Nutarties *Prancūzija / Komisija*, C-574/13 P(R), EU:C:2014:36, 24 punktas), t. y., be kita ko, susigrąžinti iš pagalbos gavėjo ar gavėjų pagalbos sumą, kurią Komisija pripažino suteikta neteisėtai.

71 Taigi klaidinga yra teigti, kaip tai daro Vokietijos Federacinė Respublika, nurodydama ketvirtąjį pagrindą, kad Komisija, net ir netiesiogiai, atskaičiavo pajamas, gautas taikant reguliuojamus tarifus; atitinkama valstybė narė, kuri vienintelė yra ginčijamo sprendimo adresatė, paprasčiausiai buvo priversta susigrąžinti iš *Deutsche Post* sumą, susijusią su tam tikromis priemonėmis, kurias Komisija laikė sudarančiomis neteisėtą valstybės pagalbą, nenurodydama ir juo labiau neturėdama nurodyti konkrečios *Deutsche Post* apskaitos eilutės. Taigi tai, ar *Deutsche Post* grąžins šią sumą iš pelno, gauto taikant reguliuojamus pašto tarifus, ar kitais būdais, negali turėti įtakos ginčijamo sprendimo teisėtumui.

72 Toliau, pateikdama penktąjį pagrindą, Vokietijos Federacinė Respublika taip pat negali remtis draudimu konkrečiu atveju siekti nustatyti, ar buvo suteiktos kryžminės subsidijos.

73 Reikia priminti, kad, atsižvelgiant į teismo praktikoje nustatytus principus, SESV 107 straipsnio 1 dalis ne tik nedraudžia tikrinti, ar nebuvo suteiktos tokios subsidijos, bet, priešingai – šia nuostata įpareigojama atlikti tokį patikrinimą.

74 SESV 107 straipsniu siekiama užkirsti kelią tam, kad valdžios institucijų suteikta nauda, kuri, palaikant tam tikras įmones arba tam tikrų prekių gamybą, įvairiais būdais iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti, darytų poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai (1974 m. liepos 2 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, 173/73, EU:C:1974:71, 26 punktas ir 1994 m. kovo 15 d. Sprendimo *Banco Exterior de España*, C-387/92, EU:C:1994:100, 12 punktas). Todėl pagalbos sąvoka apima ne tik suteiktą teigiamą naudą, kaip yra subsidijų atveju, bet ir įvairių formų priemones, kuriomis sumažinamos paprastai įmonės dengiamos išlaidos, ir, nors jos nėra subsidijos siaurąja žodžio prasme, vis dėlto yra tokio paties pobūdžio ir turi identišką poveikį (1994 m. kovo 15 d. Sprendimo *Banco Exterior de España*, C-387/92, EU:C:1994:100, 13 punktas ir 1996 m. liepos 11 d. Sprendimo *SFEI ir kt.*, C-39/94, EU:C:1996:285, 58 punktas).

75 Konkrečiau kalbant, vien pagal Sąjungos teisę reikia patikrinti, ar pajamomis, gautomis iš teisėtai subsidijuojamos veiklos, nefinansuojama kita tos pačios įmonės veikla (šiuo klausimu žr. 2010 m. birželio 10 d. Sprendimo *Fallimento Traghetti del Mediterraneo*, C-140/09, EU:C:2010:335, 50 punktą; 1997 m. vasario 27 d. Sprendimo *FFSA ir kt. / Komisija*, T-106/95, EU:T:1997:23, 187–190 punktus ir 2010 m. liepos 1 d. Sprendimo *M6 ir TF1 / Komisija*, T-568/08 ir T-573/08, EU:T:2010:272, 118, 121, 126 ir 135 punktus), nes Komisija turi tam tikrą diskreciją pasirinkdama tinkamiausią metodą įsitikinti, kad kryžminės subsidijos nebuvo suteiktos konkurencinei veiklai (1997 m. vasario 27 d. Sprendimo *FFSA ir kt. / Komisija*, T-106/95, EU:T:1997:23, 187 punktas).

76 Nors penktojo pagrindo pavadinimas (žr. šio sprendimo 54 punktą) neleidžia daryti tokios išvados, Vokietijos Federacinė Respublika, atrodo, sutinka su tuo, kad Komisija turi teisę tikrinti, ar nebuvo suteiktos kryžminės subsidijos, tačiau ginčija tai, kad nagrinėjamu atveju yra įvykdytos tokio patikrinimo sąlygos. Ieškinyje ji nurodo: „tik dėl „valstybės išteklių“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, pervedimo nebuvimo nėra įvykdytos „kryžminės subsidijos“ sąlygos, kaip tai suprantama pagal teisės aktus, susijusius su pagalba“.

77 Bet kuriuo atveju visiškai neatrodo, kad nagrinėdama pagalbos, tariamai gautos dėl Įstatymo dėl pašto darbuotojų statuso 16 straipsnio, suderinamumą atsižvelgiant į Pašto įstatymo 20 straipsnio 2 dalies įgyvendinimą (šis įgyvendinimas leido *Deutsche Post* dalį pajamų, gautų taikant reguliuojamus tarifus, skirti pensijų fondams) Komisija aiškinosi, ar nebuvo suteikta kryžminė subsidija; pagal apibrėžtį šis nagrinėjimas turi būti vykdomas nustatant patį pagalbos egzistavimą, o ne jos suderinamumą su vidaus rinka.

78 Be to, Vokietijos Federacinė Respublika teigia, kad Komisija turėjo pateikti ieškinį dėl valstybės įsipareigojimų nevykdymo, kaip tai suprantama pagal SESV 258 straipsnį, jei ji manė, jog dėl Pašto įstatymo 20 straipsnio 2 dalyje numatyto kainų reguliavimo buvo suteiktos kryžminės subsidijos. Todėl, jos manymu, buvo piktnaudžiaujama įgaliojimais ir procedūra.

79 Su tokiu argumentu negalima sutikti. Sąjungos teismai jau atmetė panašius argumentus dėl Komisijos sprendimo vykdyti procedūras dėl istorinio Vokietijos telefono linijų operatoriaus piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi, užuot persekiojus valstybę narę, priėmusią teisės aktus, dėl kurių toks piktnaudžiavimas tapo įmanomu, primindami, kad net jeigu Komisija galėjo pradėti procedūrą dėl įsipareigojimų nevykdymo prieš Vokietijos Federacinę Respubliką, tokia galimybė visiškai neturėjo poveikio ginčijamo sprendimo teisėtumui (2008 m. balandžio 10 d. Sprendimo *Deutsche Telekom / Komisija*, T-271/03, EU:T:2008:101, 271 punktas), o, žiūrint plačiau, SESV 258 straipsnyje nustatytoje sistemoje Komisija turi diskreciją pareikšti ieškinį dėl įsipareigojimų nevykdymo, todėl Sąjungos teismai negali vertinti jos galimybės ja pasinaudoti (2003 m. birželio 26 d. Sprendimo Komisija / Prancūzija, C-233/00, EU:C:2003:371, 31 punktas ir 2010 m. spalio 14 d. Sprendimo *Deutsche Telekom / Komisija*, C-280/08 P, EU:C:2010:603, 47 punktas).

80 Taigi penktuoju pagrindu nebuvo įrodytas piktnaudžiavimas įgaliojimais ir procedūra. Tai nebuvo padaryta ir ketvirtuoju pagrindu, kurį pateikiant taip pat buvo remiamasi šiuo piktnaudžiavimu.

81 Vokietijos Federacinė Respublika teigia, kad Komisija, 2004 m. balandžio 22 d. gavusi UPS skundą, grindžiamą SESV 102 straipsniu (ginčijamo sprendimo 46 konstatuojamoji dalis), pradėjo procedūrą siekdama konstatuoti *Deutsche Post* piktnaudžiavimą dominuojančia padėtimi dėl per didelių reglamentuojamų pašto paslaugų tarifų taikymo, o 2008 m. kovo 25 d. ji atsisakė tęsti šią procedūrą nurodydama, kad sunku tokį piktnaudžiavimą įrodyti (ginčijamo sprendimo 48 konstatuojamoji dalis).

82 Anot Vokietijos Federacinės Respublikos, būtent dėl galimybės įrodyti *Deutsche Post* piktnaudžiavimą dominuojančia padėtimi nebuvimo Komisija dirbtinai pradėjo kitą, valstybės pagalbos kontrolės, procedūrą.

83 Pakanka pabrėžti, kad vien tai, jog vertindama įrodymus, kuriuos ji turi tam, kad nubaustų už SESV 102 straipsnio pažeidimą, Komisija atsisako skirti sankcijas už piktnaudžiavimą dominuojančia padėtimi, kurio, jos manymu, ji negali teisiškai pakankamai įrodyti, yra gero administravimo principo ir teisėtumo principo laikymosi įrodymas.

84 Be to, sprendimu piktnaudžiaujama įgaliojimais ar procedūra tik jei remiantis objektyviomis, reikšmingomis ir sutampančiomis aplinkybėmis paaiškėja, kad jis priimtas kitais tikslais, nei nustatyta (1996 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Jungtinė Karalystė / Taryba*, C-84/94, EU:C:1996:431, 69 punktas ir 1998 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *IECC / Komisija*, T-133/95 ir T-204/95, EU:T:1998:215, 188 punktas). O tais atvejais, kai siekiama kelių tikslų, net jei tarp pagrįstų motyvų yra vienas nepagrįstas, sprendimu nėra piktnaudžiaujama įgaliojimais, jei dėl to nenukenčia pagrindinis tikslas (1954 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Italija / Aukščiausioji institucija*, 2/54, EU:C:1954:8, p. 73, 103; 1999 m. liepos 8 d. Sprendimo *Vlaamse Televisie Maatschappij / Komisija*, T-266/97, EU:T:1999:144, 131 punktas ir 2005 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *EDP / Komisija*, T-87/05, EU:T:2005:333, 87 punktas).

85 Nagrinėjamu atveju nėra pagrindo teigti, kad ginčijamas sprendimas nebuvo priimtas tam, kad būtų skirtos sankcijos už nesuderinamą su vidaus rinka valstybės pagalbą arba bet kuriuo atveju siekiant tokio tikslo.

86 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad ieškinio ketvirtasis ir penktasis pagrindai turi būti atmesti.

87 Toliau reikia išnagrinėti pirmąjį ir antrąjį pagrindus, taip pat trečiojo pagrindo pirmą dalį, šeštąjį ir septintąjį pagrindus, susijusius su tuo, ar šiuo atveju buvo suteikta valstybės pagalba.

Dėl pirmojo ir antrojo pagrindų, taip pat trečiojo pagrindo pirmos dalies, šeštojo ir septintojo pagrindų, kiek jie susiję su valstybės pagalbos egzistavimu

88 Iš pradžių reikia priminti, kad kvalifikuojant kaip valstybės pagalbą, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, reikia, kad būtų įvykdytos keturios sąlygos, būtent: turi būti valstybės intervencija arba panaudoti valstybės ištekliai, ši intervencija turi galėti paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą, ja turi būti suteiktas atrankinis pranašumas pagalbos gavėjui ir ji turi iškraipyti konkurenciją ar kelti konkurencijos iškraipymo grėsmę (šiuo klausimu žr. 1993 m. kovo 17 d. Sprendimo *Sloman Neptun*, C-72/91 ir C-73/91, EU:C:1993:97, 18 punktą; 2013 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Association Vent de colère! ir kt.*, C-262/12, EU:C:2013:851, 15 punktą ir 2009 m. birželio 11 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, T-222/04, EU:T:2009:194, 39 punktą).

89 Priemonė, kurią Vokietijos Federacinė Respublika prašo panaikinti, yra ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje pateiktas valstybės pagalbos pripažinimas nesuderinama su vidaus rinka, kiek tai susiję su „*Deutsche Post* suteiktomis pensijų subsidijomis“. Vartodama šią terminologiją Komisija konkrečiai nurodo pašto tarnybų buvusių pareigūnų pensijų finansavimą valstybės lėšomis (ginčijamo sprendimo 3 konstatuojamoji dalis), todėl tai netaikoma buvusių sutartininkų, įdarbintų nuo 1995 m. sausio 1 d., pensijų finansavimui. Todėl taip turi būti aiškinamas ir šiame sprendime vartojamas pasakymas

„pensijų finansavimas valstybės lėšomis“. Šis finansavimas reglamentuojamas Įstatymo dėl pašto darbuotojų statuso 16 straipsnyje, kuris dėl šios priežasties yra ginčijamo sprendimo dalykas. Vis dėlto reikia pažymėti, kad vertindama tariamos pagalbos suderinamumą su vidaus rinka Komisija pabrėžė, kad jos poveikį papildė Pašto įstatymo 20 straipsnio 2 dalies poveikis tam, kad būtų palengvinta *Deutsche Post* našta finansuojant buvusių jos pareigūnų pensijas (ginčijamo sprendimo 116 ir 332–338 konstatuojamosios dalys).

90 Taigi nagrinėjant įvairius šiuo atžvilgiu Vokietijos Federacinės Respublikos pateiktus pagrindus reikia išsiaiškinti, ar pensijų finansavimą valstybės lėšomis teisėtai buvo galima kvalifikuoti kaip valstybės pagalbą, atsižvelgiant į šio sprendimo 88 punkte primintus kriterijus.

Dėl pirmojo kriterijaus, susijusio su valstybės intervencijos arba valstybės išteklių panaudojimo egzistavimu

91 Konstatuotina, kad šiuo atveju nekyla abejonių dėl valstybės intervencijos ir valstybės išteklių panaudojimo. Jie akivaizdūs, turint omenyje sistemą, nustatytą Įstatymo dėl pašto darbuotojų statuso 16 straipsniu, nes, kaip pažymėta šio sprendimo 10 punkte, federacinė valstybė 1995–1999 m. dengė skirtumą tarp buvusių *Deutsche Post* pareigūnų pensijų bendrų išlaidų ir fiksuotos 4 mlrd. Vokietijos markių (DEM) (maždaug 2 045 mln. EUR) metinės sumos, o nuo 2000 m. – tarp šių buvusių pareigūnų pensijų bendrų išlaidų ir dirbančių *Deutsche Post* pareigūnų 33 % bruto darbo užmokesčio.

92 Vis dėlto Vokietijos Federacinė Respublika nesutinka su tuo, kad šie ištekliai atitinka tik pajamas, kurias *Deutsche Post* gavo dėl reguliuojamų tarifų ir kurių negalima pripažinti valstybės ištekliais, nes tai yra klientų atlygis už *Deutsche Post* paslaugas, suteiktas esant privatiems ekonominiams santykiams.

93 Tačiau šį argumentą paneigia analizė. Neginčytina, kad dėl federacinės valstybės intervencijos *Deutsche Post* gavo dalį jos pareigūnams mokėtinų pensijų išlaidų, kurias ji būtų turėjusi įtraukti į nereguliuojamus savo paslaugų tarifus, jei nebūtų tokios intervencijos. Komisija teisingai pažymėjo, kad bendra išlaidų, susijusių su šių pensijų mokėjimu, suma 1995 m. buvo 151 mln. EUR, o 2010 m. – 3 203 mln. EUR. 1995–2010 m. laikotarpiu šios išlaidos sudarė daugiau kaip 37 mlrd. EUR.

94 Be to, dėl to, kad dalis pajamų, gautų dėl reguliuojamų tarifų, kuriuos pagal Pašto įstatymo 20 straipsnio 2 dalį patvirtino Federalinė tinklų agentūra, buvo skirta *Deutsche Post* įnašui į pensijų fondą sumažinti, federacinės valstybės išlaidos, kurias, kaip išdėstyta šio sprendimo 91 punkte, iš pradžių sudarė fiksuota suma, o paskui procentinė dalis, buvo didesnės, nei turėtų būti. Todėl galiausiai tai yra valstybės subsidijų papildomos išlaidos, net jeigu pajamos, gautos dėl reguliuojamų tarifų, iš esmės yra privataus pobūdžio.

95 Taigi pirmasis kriterijus, susijęs su valstybės intervencija ar valstybės išteklių panaudojimu, yra įvykdytas.

Dėl antrojo ir ketvirtojo kriterijų, susijusių su poveikiu valstybių narių tarpusavio prekybai ir konkurencijos iškraipymu ar tokio iškraipymo grėsme

96 Vokietijos Federacinė Respublika konkrečiai neginčija to, kad šie du kriterijai taikomi šiuo atveju. Bet kuriuo atveju reikia konstatuoti, kad Komisija nepadarė teisės klaidos ar vertinimo klaidos, kai ginčijamo sprendimo 275–277 konstatuojamosiose dalyse nusprendė, jog atsižvelgiant į tai, kad, pirma, siuntinių ir spaudos rinkos Vokietijoje visada buvo atviros konkurencijai ir, antra, kad atvėrus pašto rinką konkurencijai *Deutsche Post* palaipsniui prarado išimtines teises šiame sektoriuje, į kurį atėjo naujos įmonės, buvo įvykdyti poveikio valstybių narių tarpusavio prekybai ir konkurencijos iškraipymo kriterijai.

Dėl trečiojo kriterijaus, susijusio su pranašumo suteikimu įmonei ar gamybos būdui

97 Vokietijos Federacinė Respublika tvirtina, kad šis kriterijus nebuvo įvykdytas, kiek tai susiję su dviem jo sudedamosiomis dalimis. Jos manymu, pirma, net darant prielaidą, jog šiuo atveju buvo suteiktas atrankinis pranašumas, gavėja nebuvo įmonė, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ir, antra, pensijų finansavimas valstybės lėšomis nesuteikė tokio pranašumo.

98 Reikia paeiliui išnagrinėti šiuos du aspektus.

– Dėl tariamo pranašumo gavėjo tapatybės ir jo kaip įmonės statuso

99 Pateikdama ieškinio pirmąjį pagrindą Vokietijos Federacinė Respublika pažymi, kad nagrinėjamos priemonės gavėjas yra ne *Deutsche Post*, bet tiesiogiai pašto tarnybų buvusių pareigūnų pensijų fondas arba netiesiogiai patys į pensiją išėję pareigūnai, t. y. fiziniai asmenys.

100 Komisija su šiuo tvirtinimu nesutinka.

101 Reikia atmesti Vokietijos Federacinės Respublikos kaltinimus dėl pensijų finansavimo valstybės lėšomis gavėjo tapatybės ir pobūdžio. Iš bylos dokumentų matyti, kad nesant šio finansavimo *Deutsche Post* (tai, kad ji turi įmonės statusą, neginčijama) būtų turėjusi buvusiems pareigūnams ir jų teisių perėmėjams išmokėti tam tikrą papildomą sumą, susijusią su mokėtu darbo užmokesčiu, kuri jai iš dalies buvo kompensuota. Taigi ji yra nagrinėjamos priemonės gavėja.

102 Reikia išsiaiškinti, ar šis dalies išlaidų kompensavimas, aprašytas šio sprendimo 10 punkte, teisėtai galėjo būti kvalifikuotas kaip pranašumas, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

– Dėl *Deutsche Post* suteikto pranašumo, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, egzistavimo

103 Iš pradžių reikia priminti, kaip Sąjungos teismas aiškina pranašumo sąvoką, tada trumpai išdėstyti ginčijamo sprendimo turinį šiuo aspektu ir galiausiai, atsižvelgiant į Vokietijos Federacinės Respublikos pateiktus pagrindus ir argumentus, nustatyti, ar Komisijos motyvai šiuo atveju leidžia padaryti išvadą, kad buvo suteiktas pranašumas, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, o paskui, jei kiti kriterijai įvykdyti, kaip nurodyta šio sprendimo 91–96 punktuose, – kad buvo suteikta valstybės pagalba.

104 Pirma, Sutartyje apibrėžta sąvoka „valstybės pagalba“ yra teisinio pobūdžio ir privalo būti aiškinama remiantis objektyviais duomenimis. Dėl šios priežasties Sąjungos teismas iš esmės privalo, atsižvelgdamas tiek į jam pateiktas konkrečias ginčo aplinkybes, tiek į Komisijos padarytus techninius ar sudėtingus vertinimus, vykdyti visapusišką kontrolę, kad galėtų atsakyti į klausimą, ar priemonė patenka į SESV 107 straipsnio 1 dalies taikymo sritį (2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *British Aggregates / Komisija*, C-487/06 P, EU:C:2008:757, 111 punktas ir 2013 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *British Telecommunications ir BT Pension Scheme Trustees / Komisija*, T-226/09 ir T-230/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:466, 39 punktas).

105 Taigi reikia pradėti nuo to, ar priemonė suteikia įmonei pranašumą.

106 Šis pranašumas turi būti ekonominio pobūdžio ir atrankinis.

107 Kiek tai susiję su ekonominiu pranašumo pobūdžiu, Komisija turi išsamiai išnagrinėti visas reikšmingas ginčijamos operacijos aplinkybes ir kontekstą, įskaitant įmonės gavėjos ir atitinkamos rinkos situaciją, kad galėtų nustatyti, ar įmonei gavėjai buvo suteiktas ekonominis pranašumas, kurio ji neturėtų įprastomis rinkos sąlygomis (šiuo klausimu žr. 2003 m. kovo 6 d. Sprendimo *Westdeutsche*

Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen / Komisija, T-228/99 ir T-233/99, EU:T:2003:57, 251 ir 257 punktus ir 2010 m. kovo 3 d. Sprendimo *Bundesverband deutscher Banken / Komisija*, T-163/05, EU:T:2010:59, 98 punktą).

108 Atlikdama tokį nagrinėjimą Komisija kaip į reikšmingas aplinkybes turi atsižvelgti į visas teisinės sistemos, kuriai priklauso nagrinėjama nacionalinė priemonė, ypatybes. Šiuo atžvilgiu svarbu priminti, kad, pirma, SESV 107 straipsnio 1 dalyje nedaroma skirtumo pagal valstybės intervencijų priežastis ar tikslus, bet jos apibrėžiamos pagal poveikį (2011 m. birželio 9 d. Sprendimo *Comitato „Venezia vuole vivere“ ir kt. / Komisija*, C-71/09 P, C-73/09 P ir C-76/09 P, EU:C:2011:368, 94 punktas) ir, antra, intervencija, dėl kurios įmonių, kurioms ji taikoma, konkurencinė padėtis netampa palankesnė nei įmonių, kurios su jomis konkuruoja, padėtis, nepatenka į SESV 107 straipsnio 1 dalies taikymo sritį (šiuo klausimu žr. 2003 m. liepos 24 d. Sprendimo *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg*, C-280/00, EU:C:2003:415, 87 punktą).

109 Tokiomis aplinkybėmis buvo nuspręsta, kad kompensacija už paslaugas, kurias įmonės gavėjos teikia vykdydamos viešosios paslaugos įsipareigojimus, nesuteikia pranašumo, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, todėl ji nepatenka į tos nuostatos taikymo sritį, kai, be kita ko, ji neviršija to, kas būtina, siekiant padengti visas išlaidas ar dalį jų, kurios patiriamos vykdant viešosios paslaugos įpareigojimus, atsižvelgiant į su tuo susijusias pajamas ir pagrįstą dėl šių įsipareigojimų vykdymo gautą pelną. Jei šis kriterijus įvykdytas, atitinkamas finansavimas nesustiprina dėl to naudos gavusios įmonės konkurencinės padėties (2003 m. liepos 24 d. Sprendimo *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg*, C-280/00, EU:C:2003:415, 92 punktas).

110 Be to, kadangi vienintelis SESV 107 straipsnio 1 dalies tikslas yra neleisti suteikti pranašumo tam tikroms įmonėms, pagalbos sąvoka apima tik intervencijas, kurios sumažina išlaidas, paprastai dengiamas iš įmonės biudžeto, ir kurias reikėtų laikyti ekonominiu pranašumu, kurio įmonė gavėja nebūtų gavusi įprastomis rinkos sąlygomis, minėtomis šio sprendimo 107 punkte (šiuo klausimu žr. 1974 m. liepos 2 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, 173/73, EU:C:1974:71, 26 punktą; 1994 m. kovo 15 d. Sprendimo *Banco Exterior de España*, C-387/92, EU:C:1994:100, 12 ir 13 punktus ir 2003 m. liepos 24 d. Sprendimo *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg*, C-280/00, EU:C:2003:415, 84 punktą ir nurodytą teismo praktiką). Vis dėlto priemonė, kuria valstybė narė panaikina įmonės, iš pradžių įstatymais įpareigotos palikti dirbti subjekto, kurio teises ji perėmė, pareigūnus ir kompensuoti šiai valstybei jos mokamus atlyginimus ir pensijas, „struktūrinį nuostolį“, atsirandantį dėl „privilegijuoto ir brangaus pareigūnų statuso“, palyginti su šios įmonės privačių konkurentų darbuotojų statusu, iš principo nėra intervencija, sumažinanti išlaidas, kurios paprastai dengiamos iš įmonės biudžeto, todėl tai nėra pagalba (šiuo klausimu žr. 2004 m. kovo 16 d. Sprendimo *Combus*, T-157/01, EU:T:2004:76, 6, 7, 56 ir 57 punktus). Vis dėlto netgi tokiu atveju turi egzistuoti iš tikrųjų patirtų papildomų išlaidų ir pagalbos sumos tiesioginis ryšys (šiuo klausimu žr. 2008 m. lapkričio 28 d. Sprendimo *Hôtel Cipriani ir kt. / Komisija*, T-254/00, T-270/00 ir T-277/00, EU:T:2008:537, 189 punktą ir 2013 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *British Telecommunications ir BT Pension Scheme Trustees / Komisija*, T-226/09 ir T-230/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:466, 72 punktą), kuris leistų įvertinti tikrąjį minėtos pagalbos poveikį.

111 Pranašumas taip pat turi būti atrankinis. Pagal nusistovėjusią teismo praktiką SESV 107 straipsnio 1 dalimi draudžiama valstybės pagalba, „palaikanti tam tikras įmones arba tam tikrų prekių gamybą“, t. y. atrankinė pagalba (2005 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, C-66/02, EU:C:2005:768, 94 punktas ir 2006 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Portugalija / Komisija*, C-88/03, EU:C:2006:511, 52 punktas). Kiek tai susiję su šios atrankumo sąlygos vertinimu, SESV 107 straipsnio 1 dalyje reikalaujama nustatyti, ar pagal konkrečią teisinę sistemą nacionalinė priemonė gali labiau palaikyti „tam tikras įmones ar tam tikrų prekių gamybą“ nei kitas įmones, kurių faktinė ir teisinė padėtis yra panaši, atsižvelgiant į minėtos sistemos siekiamus tikslus (šiuo klausimu žr. 2001 m. lapkričio 8 d. Sprendimo *Adria-Wien Pipeline ir Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, C-143/99, EU:C:2001:598, 41 punktą; 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *GIL Insurance ir kt.*, C-308/01, EU:C:2004:252, 68 punktą ir 2005 m. kovo 3 d. Sprendimo *Heiser*, C-172/03, EU:C:2005:130, 40 punktą). Siekiant

nustatyti, ar priemonė yra atrankinio pobūdžio, reikia įvertinti, ar atitinkamoje teisinėje sistemoje ši priemonė suteikia pranašumą tam tikroms įmonėms prieš kitas įmones, kurių faktinė ir teisinė padėtis yra panaši (2006 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Portugalija / Komisija*, C-88/03, EU:C:2006:511, 56 punktas ir 2011 m. liepos 28 d. Sprendimo *Mediaset / Komisija*, C-403/10 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2011:533, 36 punktas).

112 Taigi šis pranašumas turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant tik į atitinkamos įmonės konkurentus (šiuo klausimu žr. 2012 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, T-257/10, nepaskelbtas Rink., EU:T:2012:504, 70 punktą). Be to, neteisėtos pagalbos susigrąžinimo prasmė yra tai, kad gavėjas netenka pranašumo, kurį turėjo rinkoje prieš savo konkurentus, ir atkuriama iki pagalbos suteikimo buvusi padėtis (žr. 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, C-372/97, EU:C:2004:234, 103 ir 104 punktus ir nurodytą teismo praktiką; 2012 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, T-257/10, nepaskelbtas Rink., EU:T:2012:504, 147 punktą).

113 Antra, kaip nurodyta nagrinėjant ginčijamo sprendimo motyvavimą, to sprendimo skyriaus „Finansinis pranašumas dėl 1995 m. pensijų reformos“ 260–274 konstatuojamosiomis dalimis Komisija siekė parodyti, kodėl, anot jos, *Deutsche Post* įgijo pranašumą.

114 Komisija nagrinėjimą pradėjo ginčijamo sprendimo 261 konstatuojamojoje dalyje primindama, kad reikia nustatyti, ar dėl pensijų finansavimo valstybės lėšomis *Deutsche Post* galėjo išvengti išlaidų, kurios paprastai turi būti finansuojamos nuosavais įmonės ištekliais, ir todėl rinkos jėgos nesukėlė įprastų pasekmių.

115 Ginčijamo sprendimo 262 konstatuojamojoje dalyje Komisija atmetė Vokietijos Federacinės Respublikos argumentus, siejamus su galimybe šiuo atveju taikyti teismo praktiką, suformuotą 2004 m. kovo 16 d. Sprendime *Combus* (T-157/01, EU:T:2004:76).

116 To sprendimo 263 konstatuojamojoje dalyje Komisija kaip pagrindinį savo dedukcinį samprotavimą pateikė teiginį, kad išlaidos, kurias lemia darbo teisės aktai ar kolektyvinės sutartys, yra įprastų išlaidų, kurias įmonė turi finansuoti savo lėšomis, dalis, o kaip antraeilį samprotavimą pateikė argumentą, kad pensijų išlaidos, nustatytos darbo teisės aktuose ar kolektyvinėse sutartyse, yra šių išlaidų dalis. Ji padarė išvadą, kad, kiek tai susiję su buvusių *Deutsche Post* pareigūnų pensijomis, *Deutsche Post* patyrė išlaidų, būdingų įmonės, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ekonominei veiklai.

117 Ginčijamo sprendimo 264–266 konstatuojamosios dalys skirtos Vokietijos pašto statuso pokyčiams nuo 1950 m. iki 1995 m. (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 1–12 punktus). Remdamasi šiais pokyčiais Komisija padarė išvadą, kad *Deutsche Bundespost*, o paskui *Postdienst* turėjo padengti visas išlaidas, kurias *Deutsche Post* dengia tik iš dalies, todėl pastaroji turėjo pranašumą.

118 Ginčijamo sprendimo 267 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad argumentai, susiję su tuo, ar *Deutsche Post* teko didesnės pensijų išlaidos nei jos privatiems konkurentams „nagrinėjant klausimą, ar pensijų subsidija yra valstybės pagalba, yra nesvarbūs“, tačiau juos reikia išnagrinėti „tiriant šios priemonės suderinamumą su vidaus rinka“. Ši mintis išreikšta ir ginčijamo sprendimo 268 konstatuojamojoje dalyje.

119 Galiausiai, ginčijamo sprendimo 269–273 konstatuojamosios dalys susijusios su įvairių argumentų, kuriuos Vokietijos Federacinė Respublika pateikė per administracinę procedūrą, atmetimu.

120 Trečia, atsižvelgiant į Vokietijos Federacinės Respublikos šiuo klausimu pateiktus pagrindus ir argumentus svarbu nustatyti, ar Komisija padarė teisingą išvadą, kad ši valstybė narė suteikė pranašumą *Deutsche Post*.

121 Kaip pažymėta šio sprendimo 87 punkte, Vokietijos Federacinė Respublika, pateikdama kelis pagrindus, ginčijo tai, kad šiuo atveju buvo suteikta valstybės pagalba. Nurodydama kiekvieną iš šių pagrindų ji neigė tai, kad *Deutsche Post* buvo suteiktas pranašumas, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

122 Iš pradžių reikia išnagrinėti argumentus, kuriais, pateikdama pirmąjį pagrindą, Vokietijos Federacinė Respublika neigia tai, kad šiuo atveju buvo įvykdytas trečiasis kriterijus, susijęs su ekonominio ir atrankinio pranašumo egzistavimu.

123 Komisija prašo Bendrojo Teismo atmesti šiuos argumentus.

124 Visų pirma Vokietijos Federacinė Respublika teigia, kad finansuojant pensijas valstybės lėšomis nėra suteikiamas pranašumas *Deutsche Post* dėl to, kad suma, kurią ji turi sumokėti į „pensijų fondą, nustatoma įstatymu“. Vis dėlto tokį argumentą reikia atmesti kaip netinkamą, nes Komisija šiuo etapu turėjo konkrečiai nustatyti, ar Įstatymo dėl pašto darbuotojų statuso 16 straipsniu *Deutsche Post* buvo suteiktas ekonominis pranašumas prieš jos konkurentus, kurio ji prieš tai neturėjo. Šiuo aspektu visiškai neturi reikšmės tai, kad pranašumas, jei jis nustatytas, kyla iš teisinės pareigos ar iš kitos formos valstybės intervencijos, nes tiek vienu, tiek kitu atveju taikomos SESV 107 straipsnio 1 dalies nuostatos.

125 Toliau Vokietijos Federacinė Respublika tvirtina, kad, nagrinėdama valstybės pagalbos egzistavimą, Komisija atsižvelgė į duomenis, susijusius su Vokietijos socialinės apsaugos ir darbo santykių teisine sistema. Vis dėlto reikia pažymėti, kad šis argumentas nepagrįstas faktais, nes tik nurodytos pagalbos suderinamumo su vidaus rinka vertinimo etapu Komisija ginčijamame sprendime pateikė tokio pobūdžio argumentus.

126 Galiausiai Vokietijos Federacinė Respublika remiasi ankstesne Komisijos sprendimuose įtvirtinta praktika, pateikdama nuorodą į 2009 m. liepos 13 d. Komisijos sprendimą 2009/945/EB dėl RATP pensijų sistemos finansavimo reformos (pagalba C 42/07 (ex N 428/06)), kurią Prancūzija numato įgyvendinti bendrovėje RATP (OL L 327, 2009, p. 21). Tokį argumentą taip pat reikia atmesti. Nesant reikalo nagrinėti, ar nurodyta praktika yra nusistovėjusi, svarbu priminti, kad ji neturi įtakos ginčijamo sprendimo galiojimui, kuris gali būti vertinamas atsižvelgiant tik į objektyvias Sutarties taisykles (šiuo klausimu žr. 2010 m. gegužės 10 d. Sprendimo *Todaro Nunziatina & C.*, C-138/09, EU:C:2010:291, 21 punktą ir 2012 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Wam Industriale / Komisija*, T-303/10, nepaskelbtas Rink., EU:T:2012:505, 82 punktą). Todėl šis galiojimas nepriklauso nuo subjektyvaus Komisijos vertinimo ir turi būti nustatytas neatsižvelgiant į jokią ankstesnę šios institucijos praktiką (2012 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Wam Industriale / Komisija*, T-303/10, nepaskelbtas Rink., EU:T:2012:505, 82 punktas ir 2015 m. vasario 5 d. Sprendimo *Ryanair / Komisija*, T-500/12, nepaskelbtas Rink, EU:T:2015:73, 39 punktas).

127 Taigi reikia atmesti nurodant pirmąjį pagrindą pateiktus Vokietijos Federacinės Respublikos argumentus, kiek jie susiję su pačiu pranašumo egzistavimu.

128 Atsižvelgiant į tai, kad, pirma, buvo atmesta minėto pagrindo dalis, susijusi su ginčijamo sprendimo motyvavimo nepakankamumu (žr. šio sprendimo 55 ir 66 punktus), ir, antra, atmestas to paties pagrindo kaltinimas, susijęs su tariamo pranašumo gavėjo tapatybe ir jo kaip įmonės statuso ginčijimu (žr. šio sprendimo 101 punktą), reikia atmesti visą pirmąjį pagrindą.

129 Antrajame pagrinde, grindžiamame tuo, kad finansuojant pensijas valstybės lėšomis nebuvo kompensuojamos *Deutsche Post* išlaidos, Vokietijos Federacinė Respublika pateikia argumentus, kuriuos galima suskirstyti į tris dalis; dviem pirmosiomis siekiama paneigti teiginį, kad išlaidas, kompensuojamas valstybės ištekliais finansuojant pensijas, paprastai turi dengti įmonės, o trečioji susijusi su struktūrinio nuostolio kompensavimo klausimu.

130 Iš pradžių dar kartą reikia pažymėti (žr. šio sprendimo 110 punktą), kad 2004 m. kovo 16 d. Sprendime *Combus* (T-157/01, EU:T:2004:76, 6, 7, 56 ir 57 punktai) Bendrasis Teismas nutarė, jog priemonė, kuria valstybė narė panaikina įmonės, iš pradžių įstatymais įpareigotos palikti dirbti subjekto, kurio teises ji perėmė, pareigūnus ir kompensuoti šiai valstybei jos toliau mokamus atlyginimus ir pensijas, „struktūrinį nuostolį“, atsirandantį dėl „privilegijuoto ir brangaus pareigūnų statuso“, palyginti su šios įmonės privačių konkurentų darbuotojų statusu, iš principo nėra intervencija, sumažinanti išlaidas, kurios paprastai dengiamos iš įmonės biudžeto, todėl tai nėra pagalba. Negalima teigti, kad prie įprastų įmonės sąnaudų priklauso pensijų sistemos išlaidos, pažeidžiant bendrą teisę, nustatytą valstybės narės teisės aktais, nesvarbu, ar tai, kaip bylos, kurioje buvo priimtas 2004 m. kovo 16 d. Sprendimas *Combus* (T-157/01, EU:T:2004:76), atveju, teisės aktai, taikytini Danijos pareigūnams, ar, kaip šioje byloje, teisės aktai, reglamentuojantys pareigūnų, kuriuos anksčiau įdarbino *Deutsche Bundespost*, kad būtų užtikrintas viešosios pašto paslaugos teikimas, ir kurie prilyginami Vokietijos pareigūnams, pensijas.

131 Reikia pabrėžti, kad darydamas tokią išvadą Bendrasis Teismas neketino atsižvelgti tik į nacionalinio teisės akto leidėjo norą (t. y. panaikinti atitinkamo ūkio subjekto struktūrinį nuostolį), koks bebūtų jo poveikis. Bendrasis Teismas aiškiai pažymėjo, kad Danijos valstybė „galėjo <...> pasiekti tokį patį rezultatą“, t. y. tokį patį poveikį, „iš naujo įdarbindama minėtus pareigūnus į viešąją tarnybą nemokant specialios išmokos“ (2004 m. kovo 16 d. Sprendimo *Combus*, T-157/01, EU:T:2004:76, 57 punktas). Taigi tame sprendime įtvirtinta teismo praktika neprieštarauja šio sprendimo 108 punkte nurodytai praktikai, pagal kurią SESV 107 straipsnio 1 dalyje nedaroma skirtumo pagal valstybės intervencijų priežastis ar tikslus, bet jos apibrėžiamos pagal poveikį (šiuo klausimu žr. 2005 m. kovo 3 d. Sprendimo *Heiser*, C-172/03, EU:C:2005:130, 46 punktą; 2011 m. birželio 9 d. Sprendimo *Comitato „Venezia vuole vivere“ ir kt. / Komisija*, C-71/09 P, C-73/09 P ir C-76/09 P, EU:C:2011:368, 94 ir 95 punktus ir 2013 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *British Telecommunications ir BT Pension Scheme Trustees / Komisija*, T-226/09 ir T-230/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:466, 74 punktą).

132 Be to, vadovaujantis tokia pačia samprotavimo eiga, kokia grindžiama teismo praktika, apibendrinta šio sprendimo 108 ir 109 punktuose, nustatant, ar nagrinėjama priemone *Deutsche Post* buvo suteiktas pranašumas, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, reikia išnagrinėti, ar dėl tos priemonės sustiprėjo *Deutsche Post* padėtis, palyginti su įmonių, kurios yra jos konkurentės, padėtimi. Atliekant šį nagrinėjimą reikės atsižvelgti į nacionalinės teisės aktuose numatytas *Deutsche Post* pareigas, susijusias su pensijų finansavimu, kurių neturi šios įmonės konkurentai. Kaip viešosios paslaugos įsipareigojimo nustatymo atveju negalima daryti išvados, kad kompensacija, neviršijančia to, kas būtina su šių įsipareigojimų vykdymu susijusioms išlaidoms padengti, suteikiamas pranašumas, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, taip ir valdžios institucijos aktu nustačius pareigą padengti visas darbuotojų, turinčių pareigūno statusą, pensijų išlaidas, užuot mokėjus įmokas į pensijų draudimo sistemą, šių išlaidų finansavimo negalima kvalifikuoti kaip pranašumo, su sąlyga, kad šis finansavimas neviršija to, kas būtina, kad *Deutsche Post* pareigos būtų prilygintos su ja konkuruojančių įmonių pareigoms. Taigi tokio pranašumo egzistavimą galima konstatuoti tik jei atitinkamas finansavimas neviršija šios ribos.

133 Kaip matyti iš ieškinio ir dubliko, Vokietijos Federacinė Respublika teigia, kad Komisija neatliko jokio konkretaus nagrinėjimo siekdama nustatyti, ar išlaidos, kurios padengiamos finansuojant pensijas valstybės lėšomis, priklauso prie tų, kurias paprastai dengia įmonės, ir tik nagrinėdama aptariamos priemonės suderinamumą su vidaus rinka Komisija pradėjo lyginti su išlaidomis, kuriais paprastai turi padengti įmonė.

134 Ji dar tvirtina, kad vien teiginio, jog su pensijomis susijusios išlaidos yra įmonės veiklos įprastos išlaidos, negali pakakti, kiek tai susiję su buvusių pareigūnų pensijų finansavimu valstybės lėšomis, ir kad Komisija privalėjo patikslinti, ar reikėjo lyginti su įmone, kurioje dirba tik privatūs darbuotojai, ar ji darė prielaidą, jog tarp šios įmonės esamų ar į pensiją išėjusių darbuotojų buvo pareigūnų.

135 Anot Vokietijos Federacinės Respublikos, to nepadarius buvo padaryta vertinimo klaida, savaime pateisinanti ginčijamo sprendimo panaikinimą: konkretus nagrinėjimas būtų leidęs nustatyti, kad socialinės išlaidos, susijusios su *Deutsche Post* pareigūnais, nepriklausė prie išlaidų, kurias paprastai turi dengti įmonės.

136 Jos manymu, šios išlaidos yra struktūrinis nuostolis, kaip tai suprantama pagal 2004 m. kovo 16 d. Sprendimą *Combus* (T-157/01, EU:T:2004:76), ir į jį Komisija neatsižvelgė.

137 Galiausiai Vokietijos Federacinė Respublika teigia, kad pensijų subsidijos neatleido *Deutsche Post* nuo pareigos iš pradžių mokėti fiksuoto dydžio metinę sumą, lygią 2 045 mln. EUR., o paskui sumą, sudarančią 33 % viso dirbančių *Deutsche Post* pareigūnų bruto darbo užmokesčio, nes *Deutsche Post* niekada neturėjo tokios pareigos – ji teko tik *Deutsche Bundespost*.

138 Savo ruožtu Komisija ir per teismo posėdį tvirtino, kad ji konkrečiai išnagrinėjo, ar *Deutsche Post* išlaidas, kurios buvo kompensuotos pagal Įstatymo dėl pašto darbuotojų statuso 16 straipsnį, paprastai turi dengti įmonė. Ji priminė, kad pagal teismo praktiką su darbu susijusios išlaidos yra įprastos įmonės išlaidos, apimančios ir pensijų mokėjimą.

139 Anot Komisijos, tai, kad iki 1995 m. įdarbinimo sąlygos buvo kitokios nei tos, kuriomis nuo tų metų buvo įdarbinami nauji *Deutsche Post* darbuotojai, neturi įtakos šios įmonės pareigai dėl atitinkamų asmenų, t. y. pareigūnų, laikytis sąlygų, kurios jiems buvo suteiktos. Dėl tų pačių priežasčių su pensijomis susijusių išlaidų forma nėra reikšminga šiuo atveju, nes reikia paprasčiausiai nustatyti, ar šias išlaidas paprastai turi dengti įmonė.

140 Komisija teigia, kad Vokietijos Federacinės Respublikos pasiūlyti atitinkamų išlaidų nustatymo metodai neatitinka teismo praktikos ir kad 2004 m. kovo 16 d. Sprendimo *Combus* (T-157/01, EU:T:2004:76) nepatvirtino nei teismo praktika, nei Komisijos sprendimų praktika.

141 Baigdama ji primena, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką tai, ar pagalba egzistuoja, turi būti įvertinta atsižvelgiant į valstybės intervencijų poveikį, o ne jų priežastis ar tikslus.

142 Šiuo aspektu reikia pažymėti, kad, kaip Komisija tvirtino atsiliepime į ieškinį ir atsakydama į jai per posėdį pateiktus klausimus, ginčijamo sprendimo 262 ir 263 konstatuojamosiose dalyse ši institucija tik padarė išvadą, jog pranašumas buvo suteiktas vien dėl to, kad Vokietijos Federacinė Respublika padengė dalį išlaidų, susijusių su buvusių pareigūnų pensijomis, nors, anot jos, prieš tai šios išlaidos nebuvo dengiamos. Vis dėlto, darant prielaidą, kad šis teiginys teisingas, o tuo galima abejoti, nes, nors Vokietijos Federacinė Respublika neteikė tiesioginių subsidijų, buvo netiesioginių kompensacijų, t. y. kompensacijų, kurias *Postbank* ir *Telekom* mokėjo *Postdienst*, *Deutsche Post* pirmtakei, tam, kad padengtų šios nuostolius, o tai taip pat buvo nustatyta per teismo posėdį, tokio teiginio negali pakakti siekiant įrodyti, kad *Deutsche Post* įgijo pranašumą prieš savo konkurentus.

143 Remiantis šiais pokyčiais galima daryti išvadą, kad pritaikius nagrinėjamą priemonę *Deutsche Post* buvo suteikta didesnė nauda nei prieš priimant šią priemonę, tačiau ji vis dar neturi pranašumo prieš savo konkurentus arba veikia lygiomis sąlygomis, todėl nėra įgijusi pranašumo. Kaip Komisija nurodo ginčijamo sprendimo 294 ir 297 konstatuojamosiose dalyse, našta, kurią sudaro bendros su pensijomis susijusios išlaidos, tekusios *Deutsche Post* iki 1995 m., t. y. monopolinėje aplinkoje, yra tokia, kad ši įmonė nebūtų galėjusi konkuruoti su savo konkurentais, todėl būtų turėjusi palikti rinką nesant priemonių, kurios jai iš dalies palengvintų šią naštą.

144 Šiomis aplinkybėmis iš to, kas išdėstyta šio sprendimo 108, 109 ir 132 punktuose, matyti, kad sąvoka „išlaidos, kurias paprastai dengia įmonė“ neapima išlaidų, tenkančių vienai įmonei pagal teisės aktų nuostatas, kuriomis nukrypstama nuo taisyklių, bendrai taikomų konkuruojančioms įmonėms, ir kuriomis jai nustatomos pareigos, kurių neturi šios įmonės. Kita vertus, „prie išlaidų, kurias paprastai dengia įmonė“, priskiriamos tos, kurias lemia visuotinai taikoma sistema.

145 Taigi ginčijamo sprendimo 263 konstatuojamojoje dalyje pateiktoje išvadoje, kad vienintelis veiksnys, lemiantis pranašumo egzistavimą, yra tai, kad „įmonės vienaip ar kitaip padengia visas šias su pensijomis susijusias išlaidas“ ir kad *Deutsche Post* tenkanti našta šiuo aspektu buvo palengvinta, yra padaryta teisės klaida. Be to, nors, kaip teigia Komisija, sąvoka „išlaidos, kurias paprastai dengia įmonė“ turi būti apibrėžta remiantis konkrečiomis taisyklėmis, susijusiomis su tariamai pagalbą gavusia įmone, nėra kliūčių manyti, kad aptariama priemonė, sumažinanti *Deutsche Post* išlaidas, priklauso prie šių taisyklių, todėl pranašumas nebuvo suteiktas.

146 Dėl šios priežasties tas pats pasakytina apie ginčijamo sprendimo 267 ir 268 konstatuojamosiose dalyse išdėstytą poziciją, kad tai, jog *Deutsche Post* turėjo didesnes teisines pareigas dėl darbuotojų pensijų finansavimo, nei tenka jos konkurentams, neturi reikšmės nagrinėjant pranašumo egzistavimą, tačiau svarbu tik vertinant priemonės suderinamumą su vidaus rinka.

147 Taigi vertindama pranašumo sąvoką Komisija turėjo išsiaiškinti, ar padengdama skirtumą tarp, pirma, fiksuoto dydžio sumos, nustatytos 1995–1999 m. laikotarpiui, ir bendrų išlaidų, susijusių su buvusių *Deutsche Post* pareigūnų pensijomis, ir, antra, sumos, kuri sudaro dirbančių *Deutsche Post* pareigūnų 33 % bruto darbo užmokesčio, ir tų pačių bendrų išlaidų federacinė valstybė suteikė šiai įmonei ekonominį pranašumą prieš jos konkurentus.

148 Atsižvelgiant į tai, kad išdėstyta šio sprendimo 108, 109 ir 132 punktuose, iš teismo praktikos matyti, kad būtent šiuo SESV 107 straipsnio 1 dalies taikymo etapu, t. y. kai įrodinėjamas pranašumo egzistavimas, Komisija turi įrodyti, pavyzdžiui, kad atleidžiant nuo dalies įmokų į pensijų fondą buvusiam istoriniam operatoriui suteikiamas atrankinis ekonominis pranašumas (šiuo klausimu žr. 2013 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *British Telecommunications ir BT Pension Scheme Trustees / Komisija*, T-226/09 ir T-230/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:466, 46 punktą).

149 Kai paeiliui taikomos priemonės, kuriomis siekiama kompensuoti išlaidas, kurias turi mokėti tik viena įmonė pagal teisės aktų nuostatas, kuriomis nukrypstama nuo taisyklių, bendrai taikomų konkuruojančioms įmonėms, ir kuriomis jai nustatomos pareigos, kurių neturi šios įmonės, Komisija, nagrinėdama vieną iš šių priemonių valstybės pagalbos teisės požiūriu, turi atsižvelgti į ankstesnių priemonių poveikį, kad nustatytų, ar taikant paskutinę jos nagrinėjamą priemonę, turint omenyje jau išanalizuotas priemones, buvo suteikta per didelė kompensacija, todėl tai leidžia daryti išvadą, kad šia per didele kompensacija, jei ji nustatyta, buvo suteiktas ekonominis pranašumas, primenant, kad nagrinėjant naują priemonę valstybė narė visada gali įrodyti, jog šia nauja priemone neperžengiama riba, kurią pasiekus laikoma, kad įmonei, kuriai taikoma ta priemonė, buvo suteiktas pranašumas prieš su ja konkuruojančias įmones. Vis dėlto svarbu priminti, kad iš eilės priimtų nuostatų, kurias Komisija paeiliui nagrinėja, kai apie jas praneša atitinkama valstybė narė, atvejis neatitinka nagrinėjamo atvejo, nes šioje byloje ši institucija pensijų finansavimo valstybės lėšomis analizę atliko tik po to, kai konkuruojančios įmonės pateikė skundus.

150 Nagrinėjamu atveju, nors Komisija siekė nustatyti, ar iš tikrųjų buvo suteiktas atrankinis ekonominis pranašumas, o ne su tuo tiesiog sutikti, kaip ji pati pripažino atsiliepime į ieškinį ir patvirtino per teismo posėdį, ji tai padarė tik nagrinėdama pagalbos suderinamumą su vidaus rinka ginčijamo sprendimo 288–410 konstatuojamosiose dalyse. Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad tik sumos, viršijančios tai, kas būtina, siekiant sulyginti iki 1995 m. *Deutsche Post* tekusias išlaidas pensijoms su jos konkurentų patiriamomis išlaidomis, galėjo suteikti jai tokį pranašumą, todėl tai galėjo būti valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

151 Kaip priminta šio sprendimo 133 punkte, pabrėždama, kad Komisija, „tik nagrinėdama priemonės suderinamumą su vidaus rinka, pradėjo lyginti su išlaidomis, kurias įmonė „paprastai“ turi patirti privačių darbuotojų atžvilgiu pagal Vokietijos socialinę teisę“, Vokietijos Federacinė Respublika teisiškai pakankamai įrodė, kad Komisija nepaisė šio sprendimo 148 punkte minėtos teismo praktikos.

Svarbu pažymėti, kad šioje teismo praktikoje ne tik primenamas formalus reikalavimas, bet ir nurodomi du etapai, kuriuos turi apimti priemonės analizė SESV 107 straipsnio nuostatų atžvilgiu, o su tuo susijusios labai svarbios pasekmės.

152 Visų pirma, kaip pažymėta šio sprendimo 104 punkte, Sąjungos teismas iš esmės turi vykdyti visapusišką kontrolę, kad galėtų atsakyti į klausimą, ar priemonė patenka į SESV 107 straipsnio 1 dalies taikymo sritį (2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *British Aggregates / Komisija*, C-487/06 P, EU:C:2008:757, 111 punktas ir 2013 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *British Telecommunications ir BT Pension Scheme Trustees / Komisija*, T-226/09 ir T-230/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:466, 39 punktas). Tuo remiantis darytina išvada, kad Sąjungos teismas turi nustatyti, ar Komisijos nurodyti faktai iš esmės yra teisingi ir ar jais remiantis galima įrodyti, kad visos sąlygos, kurias įvykdžius galima pripažinti „pagalbą“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, yra tenkinamos (2008 m. liepos 1 d. Sprendimo *Chronopost ir La Poste / UFEX ir kt.*, C-341/06 P ir C-342/06 P, EU:C:2008:375, 142 punktas). Be to, ne kartą buvo nuspręsta, jog SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktas suteikia Komisijai diskreciją atlikti ekonominius ir socialinius vertinimus (2007 m. rugsėjo 20 d. Sprendimo *Fachvereinigung Mineralfaserindustrie / Komisija*, T-375/03, neskelbiamas Rink., EU:T:2007:293, 138 punktas ir 2012 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, T-257/10, nepaskelbtas Rink., EU:T:2012:504, 133 punktas), todėl teismo atliekama tokių vertinimų kontrolė apima patikrinimą, ar buvo laikytasi proceso taisyklių, ar motyvai pakankami, ar tiksliai nustatytos aplinkybės ir ar nebuvo padaryta akivaizdi vertinimo klaida ir piktnaudžiauta įgaliojimais (1995 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *TWD / Komisija*, T-244/93 ir T-486/93, EU:T:1995:160, 82 punktas).

153 Antra, neteisėtos pagalbos suteikimas gali lemti ne tik jos gavėjo pereigą ją sugrąžinti, bet ir pareigą sumokėti palūkanas už pažeidimo laikotarpį ar pareigą išmokėti kompensacijas konkurentams (pagal analogiją žr. 2008 m. vasario 12 d. Sprendimo *CELF ir ministre de la Culture et de la Communication*, C-199/06, EU:C:2008:79, 55 punktą).

154 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad Vokietijos Federacinė Respublika pagrįstai tvirtina, jog paprasčiausio teiginio, kad su pensijomis susijusios išlaidos priklauso prie išlaidų, kurias paprastai turi dengti įmonė, nepakanka, kad šiuo atveju būtų nustatytas tikras *Deutsche Post* ekonominio pranašumo egzistavimas. Komisija, kuriai teko pareiga įrodyti minėtą pranašumą, šios pareigos neįvykdė, taigi padarė teisės klaidą.

155 Todėl antrąjį pagrindą reikia pripažinti pagrįstu, išskyrus jo argumentus, susijusius su pareigos motyvuoti laikymusi (žr. šio sprendimo 66 punktą).

156 Vien šios išvados pakanka, kad būtų panaikinti ginčijamo sprendimo 1 ir 4–6 straipsniai ir Vokietijos Federacinės Respublikos ieškinys būtų patenkintas, nesant reikalo priimti sprendimo dėl aštuntojo–dešimtojo pagrindų ar trečiojo, šeštojo ir septintojo pagrindų likusių dalių.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

157 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija pralaimėjo bylą, ji turi padengti išlaidas pagal Vokietijos Federacinės Respublikos pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija),

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2012 m. sausio 25 d. Komisijos sprendimo 2012/636/ES dėl priemonės C 36/07 (ex NN 25/07), kurią Vokietija suteikė Vokietijos pašto bendrovei *Deutsche Post AG*, 1 ir 4–6 straipsnius.**

2. **Priteisti iš Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.**

Gratsias Kancheva Wetter

Paskelbta 2016 m. liepos 14 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.